

Şimdi, bittiğine göre, güzelce, nazar değmesinden ve bir takım hadsizlerin çekiştirmesinden korkmadan, bir ölüye son vazifeyi yapar gibi veya artık sadece bu akışkan hafızalarda kalmasını ve yeniden yaratılmasını istediğim için ve belki de artık bu *işlerin* sonunu getirecek sabır ve metanetin bir daha asla uğramayacağına dair bir anıt olarak iki üç cümle yazabilirim.

Denildi ki *bazı ruhlar sadece acı çekmekle kendini bulur*. Bunu titreyen ellerimle tüm mesajlarını göremeyeceği(m) bir yere kaldırırken veya yazılarının bir kopyasını –daha sakın zamanlarımda yeniden bakmak üzere– alırken hissettiğim bu duygunun *hakikat* gibi gelmesiyle hatırladım. Bazılarını mutlu edemezsiniz. Eski ve paçavraya dönmüş ruhunda yemek, gözyaşı, mürekkep lekeleri, yamalar ve nereden kaldığı belli olmayan kan izleri bulunan biri için *yenilik* sadece o ruhun bir yerine vurulacak başka bir damgadan ibarettir. Yılmıştır. Ezilmiştir. Dünya onun için zahmetten ibarettir. Rahmeti insanların sözlerinde veya dostluğunda değil, kendi bitkin nefesinde ve göz kapaklarının ardında arar. Bir insanla *ebediyet umudu* kalmadığında ise o *hakikat anını* çabuklaştırmak için elinden geleni yapar.

Zahirden bahse gerek yok. Asıl sebebin bu yaşlı adamın taze umutlar karşısında heyecan duymaması olduğu belli. Bir insan bir yolda kaza yaptıktan sonra artık daha dikkatli geçmeye çalışır ve benim kazalarım bazı yolları keyifle katetmeme engel. Bin türlü tedbir almaya çalışırken yolculuk yorgunluğa dönüşüyor.

Umarım önündeki yollar ve yıllar gülüşü kadar güzel olur.